

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **P. H.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. 049301/2018/KUSK/OSA/ZAM, sp. zn. SZ_049301/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. 049301/2018/KUSK/OSA/ZAM, sp. zn. SZ_049301/2018/KUSK/2, a rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 1. 2. 2018, č. j. DP-03733/2017, sp. zn. 16833/2017, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravně správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 2. 2018, č. j. DP-03733/2017, sp. zn. 16833/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 700 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že sankce, která mu byla uložena, je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná, že nebyly vypořádány námitky žalobce vztahující se k měření rychlosti a že v důsledku těchto vad není jisté, že rychlost skutečně překročil a že správní orgán I. stupně neodůvodnil otázku zavinění a neuvedl, zda se žalobce dopustil přestupku z nedbalosti vědomé či nevědomé. Z důvodu rozsáhlosti uvádí soud bližší argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.
4. V replice žalobce namítl k uložené sankci porušení zákazu dvojího postihu, nepřezkoumatelnost hodnocení evidenční karty řidiče, nesprávné hodnocení přestupkové minulosti žalobce, nerespektování institutu zahlazení odsouzení, nehodnocení všech zákonných kritérií a nepřezkoumatelnost samotné výměry výše sankce. Žalobce dále rozvedl svoji argumentaci týkající se žalobní námitky měření rychlosti.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 3. 10. 2017 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu Mladá Boleslav, oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu ze dne 27. 9. 2017, ve kterém je konstatováno, že žalobce *„který je podezřelý z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů tím, že porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Skutkovou podstatu shora uvedeného naplnil tím, že dne 31. 8. 2017 v 08:43 hodin řídil osobní automobil tovární značky B. X rz: X po silnici I. třídy č. 16, ve směru jízdy k obci Mladá Boleslav, kdy překročil rychlost mimo obec o 30 km/h a více [...]“*.
6. Příkazem ze dne 30. 10. 2017, č. j. DP-03733/2017, sp. zn. 06833/2017, doručeným žalobci dne 23. 11. 2017, rozhodl správní orgán I. stupně o uložení pokuty ve výši 2 700 Kč žalobci, který byl uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, jelikož dne 31. 8. 2017, v 08:43 hodin, řídil na silnici č. I/13 motorové vozidlo tovární značky B., registrační značky X, kterému byla naměřena rychlost 129 km/h (po odečtu odchylky 125 km/h), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, stanovenou na 90 km/h, o 35 km/h. Tím porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ve správním spisu je dále založena plná moc udělená žalobcem Ing. M. J.. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor. Přípisem ze dne 12. 12. 2017 předvolal správní orgán I. stupně žalobce k ústnímu jednání, k němuž se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavil. Žalobce se písemně vyjádřil dne 12. 1. 2018. Namítl, že bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, čímž mohlo dojít ke zkreslení jeho výsledků. Dále namítl, že měřící vozidlo mělo pokleslou pravou přední polovinu podvozku a měřené vozidlo nebylo v rovině s měřícím vozidlem. Podle žalobce měla tato skutečnost vliv na prováděné měření rychlosti. Žalobce ve správním řízení navrhoval

provést důkaz výsledkem zasahujících policistů, kteří měli do sporovaných skutečností vnést světlo.

7. Dne 16. 2. 2018 bylo žalobci doručeno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku shodně jako v příkazu ze dne 30. 10. 2017. Za přestupek byla žalobci uložena podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2 700 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16. 2. 2018.
8. Dne 5. 3. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání podané emailem zmocněncem žalobce. Přípisem s účinky doručení žalobci dne 23. 3. 2018 vyval správní orgán I. stupně žalobce k doplnění odvolání o odvolací námitky. Odvolání žalobce doplnil podáním ze dne 26. 3. 2018 a zopakoval v něm námitky, který uplatnil již před správním orgánem I. stupně. Namítl, že správní orgán I. stupně jeho námitky řádně nevypořádal, když vyšel z toho, že policisté byli v používání rychloměru proškoleni a rychloměr byl úředně ověřen. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že měl námitku nesrovnalostí ohledně tlaku v pneumatikách měřícího vozidla namítat na místě samém. Vytýkal správnímu orgánu I. stupně, že nerefletoval závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16. Žalobce též namítl, že návod k použití rychloměru nezná a tudíž mu nemůže jít k tíži, pokud jeho porušení při silniční kontrole nenamítal. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost závěru o odchylce měření. Žalobce rovněž brojil proti stanovení výše sankce, neboť je sice uvedeno, k čemu správní orgán I. stupně přihlédl, avšak neuvedl, zda jde o polehčující nebo přitěžující okolnost, a jaký to má vliv na výši sankce. V této souvislosti žalobce odkázal na několik rozhodnutí správních soudů. Závěrem odvolání žalobce namítl, že při měření rychlosti došlo ke vzniku tzv. reflexe od svodidel, přičemž podle návodu k obsluze rychloměru se proti svodidlům nesmí měřit.
9. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. K námitce týkající se tvrzení, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, žalovaný uvedl, že jde o ničím nepodložené a tudíž spekulativní tvrzení. Spisová dokumentace neobsahuje žádné skutečnosti, které by tvrzení žalobce (reflexe od svodidel, podhuštěná pneumatika policejního vozidla) podporovaly. Dle žalovaného použitý rychloměr RAMER10 C (dále jen „rychloměr“) při měření pracuje zcela automaticky a při výskytu chyby dojde k automatické anulaci výsledku měření nebo přímo k vypnutí přístroje. K takové situaci však nedošlo a není tedy pochyb o tom, že rychlost vozidla žalobce byla změřena správně. Tuto skutečnost dále podporuje Ověřovací list č. 68/17 rychloměru. Žalovaný pochybnosti o správnosti postupu policejní hlídky neměl a odvolacímu důvodu nepřisvědčil. K námitce nepřezkoumatelnosti odchylky měřícího zařízení žalovaný uvedl, že jde o technickou vlastnost každého měřidla a tato byla odečtena ve prospěch žalobce.
10. Žalovaný neshledal ani důvody k svědecké výpovědi policejní hlídky, když neměl žádné pochybnosti o vině žalobce. K námitce nezdůvodnění uložené sankce žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně sice neuvedl jednoznačně, které aspekty hodnotil ve prospěch a které v neprospěch odvolatele, nicméně rozhodné okolnosti hodnotil a na základě úvah pak pokutu uložil mírně nad spodní hranici zákonného rozpětí (od 2 500 Kč do 5 000 Kč), což žalovaný považoval za sankci uloženou ve prospěch žalobce.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud

proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

12. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. I z tohoto důvodu soud nepřistoupil k žalovaným navrženému provedení důkazu, konkrétně výsledkem policejní hlídky.

Posouzení žalobních bodů

Sankce, Zavinění

13. Žalobce namítá, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná. Správní orgán I. stupně nehodnotil všechna zákonná kritéria, ale zabýval se toliko přestupkovou minulostí žalobce, obecnou závažností dané skutkové podstaty a skutečností, že za tento přestupek jsou ukládány 3 body v rámci bodového hodnocení řidičů. Nebyla zohledněna míra zavinění, místo a čas spáchání přestupku či absence následku. V této souvislosti odkazuje žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. 4 As 64/2005–63, a ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016–30. Dle žalobce je tak pokuta projevem libovůle. Správní orgán I. stupně rovněž nezohlednil svoji ustálenou rozhodovací praxi. Nebyla rovněž zohledněna délka řízení, neboť žalobci tím vznikala újma. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2011, č. j. 11 Kse 21/2009–84. Žalobce rovněž namítá, že není zřejmé, která okolnost byla hodnocena jako polehčující a která jako přitěžující. Žalobce je toho názoru, že bodovou hodnotu přestupku správní orgány ani hodnotit nemohly, neboť tento následek přímo vyplývá ze zákona. Porušení zásady zákazu dvojího přičítání se správní orgán I. stupně dopustil i tím, když uvedl, že přestupek žalobce je ze společenského hlediska závažný, neboť mj. je bodově hodnocen. Žalobce též namítá, že správní orgán sice ve výroku uvedl, že žalobce spáchal přestupek z nedbalosti, v odůvodnění však tento závěr žádným způsobem neodůvodnil a ani nerozlišil, zda se mělo jednat o nedbalost vědomou či nevědomou.
14. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že shodnou odvolací námitku týkající se sankce vypořádal v napadeném rozhodnutí, když ji zohlednil, vytkl správnímu orgánu I. stupně, že jednoznačně neuvedl, které aspekty hodnotil ve prospěch a které v neprospěch odvolatele. Současně pak vadu odůvodnění napravit v odůvodnění napadeného rozhodnutí a tento postup pokládá za přípustný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 As 82/2015–35. K otázce zavinění se žalovaný vyjádřil tak, že tato otázka byla v prvostupňovém rozhodnutí řádně vyřešena a plyne nejen z výroku, ale i z odůvodnění.
15. V replice žalobce k porušení zákazu dvojího přičítání dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016–52. Dle žalobce je rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože správní orgán sice na jedné straně zjišťoval obsah evidenční karty řidiče, avšak neuvedl, jak tuto okolnost při výměře sankce zohlednil, tedy zda ji hodnotil jako okolnost polehčující či přitěžující. Neuvedl ani to, o jaké konkrétní přestupky se jednalo a jaký to mělo vliv na výměru sankce. Dle žalobce se přitom musí jednat o okolnosti polehčující, neboť žalobce vlastní řidičské oprávnění téměř 40 let a za tu dobu pouze dvakrát překročil rychlost, nikdy nezpůsobil

dopravní nehodu, ani škodu na zdraví či majetku. Nikdy tedy nezpůsobil žádnou škodu a nikdy nikomu neublížil. Žalobce připouští, že mohl jet o něco rychleji, ale současně namítá, že rychlostní limit byl zcela neadekvátní charakteru pozemní komunikace.

16. Žalobce dále namítá, že při zohlednění přestupkové minulosti nebyl respektován institut zahlazení odsouzení vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010–55, podle něhož nelze při výměře sankce přihlížet k přestupkům starším 3 let. Odůvodnění sankce žalovaným pak nesplňuje požadavky kladené judikaturou správních soudů na odůvodnění, neboť nebyla zohledněna veškerá zákonná kritéria. Dle žalobce tedy pokuta není uložena „v jeho prospěch“, neboť by musela být uložena na samé spodním okraji sazby, případně by musela být mimořádně snížena podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. I to je důvod nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovaný tuto vadu nenapravitel v odvolacím řízení a dle žalobce ani nemohl, neboť prvostupňové rozhodnutí nezměnil, nýbrž potvrdil. Pokud má z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývat, že žalovaný zamýšlel odůvodnění prvostupňového rozhodnutí změnit, tak je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť je vnitřně rozporné. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006–46.
17. Žalobní body jsou částečně důvodné. Byť žalobce napadá úvahy správního orgánu I. stupně o stanovení výše pokuty, pro soud je relevantní obsah napadeného rozhodnutí, které tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek. Pro soud je rozhodné, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně nehodnotil jednoznačně okolnosti svědčící ve prospěch a neprospěch žalobce. Současně však žalovaný vzápětí zkonstatoval, že rozhodné okolnosti správní orgán I. stupně hodnotil, přičemž žalovaný shledal výši správního trestu pokuty za uloženou ve prospěch žalobce. Taková úvaha žalovaného je však vnitřně rozporná, tudíž nesrozumitelná a nepřezkoumatelná. Z této úvahy není možné jednoznačně dovodit, jak o uložené výši pokuty žalovaný uvažil, když na jedné straně měl za to, že správní orgán nehodnotil dostatečně polehčující a přitěžující okolnosti a na straně druhé pokutu shledal řádně zdůvodněnou a navíc ve prospěch žalobce. Pokud žalovaný shledal v odůvodnění výše pokuty vady napravitelné v odvolacím řízení, měl je nejen pojmenovat, ale rovněž zhojit. Soud nesdílí názor žalovaného, že touto nápravou je prosté konstatování, že pokutu má žalovaný za uloženou ve prospěch odvolatele, neboť taková úvaha je nepřezkoumatelná. Je tak dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
18. Soud v této souvislosti považuje za potřebné podotknout, že důvodná je i ta část žalobního bodu, v níž žalobce namítá, že nebyla zohledněna míra zavinění přestupku, resp. že se správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí otázkou zavinění žalobce vůbec nezabývaly. Podle § 38 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky povaha a závažnost přestupku je dána zejména u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou, je-li tato známkou skutkové podstaty přestupku. Z prvostupňového rozhodnutí soud zjistil, že žalobce byl uznán vinným přestupkem spáchaným z nedbalosti. Otázkou zavinění žalobce (§ 15 zákona o odpovědnosti za přestupky) se však nezabýval ani správní orgán I. stupně ani žalovaný. Správní orgány obou stupňů nevyložily, v čem spatřovaly subjektivní stránku přestupku, a pokud se jednalo o zavinění z nedbalosti, zda šlo o nedbalost vědomou či nevědomou.
19. Odpovědnost fyzické osoby za přestupek přitom není objektivní. Nejde o odpovědnost za výsledek, kterým je v daném případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Zákonem

znakem skutkové podstaty přestupku je též subjektivní stránka, která musí být v řízení o přestupku objasněna, v daném případě nejméně v rovině nevědomé nedbalosti. Tvrzení žalovaného, že se touto otázkou správní orgán I. stupně zabýval, nemá oporu v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Ani žalovaný tuto vadu v odvolacím řízení neodhalil, ač k tomu byl povinen (§ 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 89 odst. 2 věta první správního řádu). Tím, že se subjektivní stránkou skutkové podstaty přestupku správní orgány obou stupňů nezabývaly, zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti pro rozpor s § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky a s § 68 odst. 3 správního řádu, který se subsidiárně použije i v řízení o přestupku (§ 1 odst. 2 správního řádu).

20. Soud se dále vypořádá s těmi částmi žalobního bodu, u nichž tomu nebrání výše zjištěná vada nepřezkoumatelnosti. V této souvislosti nepokládá soud za relevantní tu část žalobní námitky, že nebylo zohledněno místo a čas spáchání přestupku či absence následku. Z povahy přestupku je jednoznačné, že byl spáchán na pozemní komunikaci a žalobce tuto skutečnost nespороval. Pokud jde o čas spáchání, nemá ve věci žádnou relevanci, neboť zákonná povinnost dodržovat stanovenou rychlost je platná stále. Stejně tak se nemusí správní orgán vypořádávat s okolnostmi, které nenastaly. Z žádné části rozhodnutí nelze dovodit, že by žalobci byl přičítán nějaký reálný následek jeho jednání. Soud nemá ani za to, že by byla v řízení porušena zásada zákazu dvojího přičítání. Pokud správní orgán I. stupně uvedl v rámci úvahy o povaze a závažnosti přestupku, že přestupek žalobce je závažný skutek, pro dokreslení uvedl, že v rámci bodového hodnocení řidičů je hodnocen třemi body. Z tohoto prostého konstatování nelze vyvodit, že by tuto okolnost žalobci dvakrát přičítal.
21. Pokud jde o žalobní námitku nezohlednění, resp. neuvedení ustálené rozhodovací praxe, ani tuto nemá soud za důvodnou. Správní orgány jsou povinny postupovat podle zásady předvídatelnosti správního rozhodování (§ 2 odst. 4 *in fine* správního řádu). To však neznamená, že budou v případech jako je nyní posuzovaná věc, kdy skutková podstata přestupku spočívá ve velmi přesně specifikovaném jednání s úzce vymezenou sazbou pokuty (2 500 Kč až 5 000 Kč), podrobně uvádět, jak rozhodovaly v jiných situacích. Takový požadavek by byl s ohledem na uvedené okolnosti v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení. Pokud jde o poukaz na délku řízení, pak řízení před správním orgánem I. stupně trvalo od doručení příkazu do vypravení prvostupňového rozhodnutí 81 dnů. Správní orgán I. stupně tedy sice nedodržel nejzazší lhůtu 60 dnů pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, nicméně judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č.j. 6 Ads 50/2005–63), dospěla k závěru, že průtahy řízení nepředstavují takovou vadu, která by odůvodňovala zrušení správního rozhodnutí vydaného po příslušných lhůtách. Dotčený účastník řízení se takovému jednání může bránit podáním žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, podat následně žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. ke správnímu soudu, případně se domáhat náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013–35). V nyní posuzované věci navíc, aniž by chtěl soud jakkoli bagatelizovat obecnou povinnost veřejné správy dodržovat zákonem stanovené lhůty k vydání rozhodnutí, překročení lhůty 60 dnů nenabývalo takové intenzity, aby jej bylo možné označit za průtahy.
22. Jelikož soud shledal část žalobního bodu týkajícího se uložené pokuty a žalobní bod

týkající se zavinění přestupku důvodnými, nezabýval se již tím, že část žalobních námitek k tomuto žalobnímu bodu, které žalobce uvedl v replice, není přípustná, neboť je žalobce uplatnil až po uplynutí lhůty k podání žaloby (10. 9. 2018, § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Tyto žalobní námitky bude ostatně žalobce moci uplatnit v řízení před správními orgány po vrácení věci soudem.

Měření rychlosti

23. Žalobce předně namítá, že již v řízení před správními orgány poukazoval na to, že při měření rychlosti došlo k porušení návodu k obsluze rychloměru a naměřená rychlost tedy neodpovídá rychlosti skutečné, protože měřící vozidlo mělo buď podhuštěné pneumatiky, nebo při měření nejelo rovnoběžně s osou jízdy vozidla žalobce. V této souvislosti žalobce navrhoval provedení důkazu snímky z měření se zakreslením pomocných os, dále ohledání místa, zda je v místě měření pozemní komunikace zakřivena, a také výslech policistů. Tím, že se správní orgán k důkazním návrhům žalobce nijak nevyjádřil, jde o tzv. opomenuté důkazy. K tomu žalobce odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 335/05. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas s argumenty správních orgánů obou stupňů k těmto jeho námitkám. Žalobce též namítl, že v řízení nebylo prokázáno, že policisté provádějící měření rychlosti byli k měření proškoleni, v čemž žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost postupu pro nedostatek důvodů. Dále žalobce uvádí, že ani ověření rychloměru nezaručuje, že měření proběhlo správně. Současně platí, že musí proběhnout i v souladu s návodem k použití rychloměru. Rovněž nebyla prokázána funkce rychloměru, spočívající v tom, že při vadě měření toto vůbec neproběhne. Žalovaný rovněž neuvedl, odkud je mu tato vlastnost použitého rychloměru známa, přičemž tyto informace měly být předmětem dokazování, aby se k nim žalobce mohl vyjádřit.
24. Dle žalobce způsob fungování silničních rychloměrů není notorií, a všechny funkce, které dle žalovaného má, musí být procesně správným způsobem prokázány. Pokud k tomu nedojde, jsou závěry správních orgánů pouhou spekulací zakládající nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 26/2016–33, a ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014–60. Žalobce dále namítá, že mu nelze klást k tíži, že posléze uplatněnou námitku podhuštěných pneumatik měřícího vozidla nenamítal již při silniční kontrole. Tlak v pneumatikách nezkoumal, neboť se v měření rychlosti nevyzná. Žalobce dále namítá, že nebylo nijak prokázáno tvrzení správního orgánu, že každá pozemní komunikace má příčný sklon, a nejedná se přitom o notorii. Dle žalobce tedy jeho námitky proti měření rychlosti nebyly řádně vypořádány a zůstalo neobjasněno, zda bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Žalobce v odvolacím řízení také namítal, že pravděpodobně došlo k reflexi kvůli nesprávnému nastavení dosahu a kvůli kovovým svodidlům. Nesprávnému měření rychlosti nasvědčuje i to, že měřené vozidlo není celé na snímku a také, že ačkoliv bylo měřeno zprava, měřené vozidlo je v levé části snímku, což i podle návodu indikuje nesprávné měření rychlosti.
25. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že shromážděné podklady a důkazy spolehlivě popisují průběh skutkového děje. Z výstupu měřícího zařízení je jednoznačně seznatelné vozidlo i jeho registrační značka, stejně tak i překročená rychlost. Ověřovací list byl platný v době, kdy měření rychlosti proběhlo s tím, že jde o veřejnou listinu, u níž se presumuje její správnost. Dle konstantní judikatury správních soudů je podstatné, že důkaz byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a byl řádně ověřen. V této souvislosti rovněž žalovaný poukazuje na skutečnost, že i z návodu k obsluze vyplývá, že

při nedodržení předepsaných podmínek měření měřící zařízení rychlost nezměří.

26. V replice žalobce namítá, že z presumpce správnosti ověřovacího listu ještě neplyne presumpce správnosti provedeného měření rychlosti, a trvá na tom, že porušení návodu k obsluze je i tak možné. Žalobce namítá, že mu není umožněno prokázat svoji nevinu, když správní orgány bez vlastních důkazů uzavřely, že měření rychlosti proběhlo správně. Žalobce má rovněž za to, že uváděl konkrétní námitky, kterými správnost měření zpochybňoval. Na tom již nic nemůže změnit argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě, neboť návod k obsluze rychloměru nikdy nebyl proveden jako důkaz a zamítnutí odvolání nebylo řádně odůvodněno. I tato vada způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V této souvislosti žalobce odkazuje na judikaturu správních soudů. Dále žalobce opakuje tytéž výtky, které uplatňoval již v odvolání. Žalobce též odkazuje na vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 14. 8. 2018.
27. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu, který žalobce uplatňoval v různé míře podrobnosti před správními orgány obou stupňů. Žalobce považuje závěry žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť se dostatečně nevypořádal s jeho důkazními návrhy a řádně nevypořádal odvolací námitky. Soud předně uvádí, že správní rozhodnutí je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval uplatněné námitky účastníka řízení za důvodné či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné nebo vyvrácené. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné také v případě, kdy skutkový základ, který správní orgán vzal za základ svého rozhodnutí, nemá oporu v podkladech a provedeném dokazování či z jeho úvah není zřejmé, jak o věci uvažil a o jaké důkazy své úvahy opřel. Soud zjistil, že žalovaný námitky vznesené žalobcem sice formálně vypořádal, učinil tak však velmi úsporným způsobem, který soud nemůže pokládat za dostatečný i s ohledem na dále uvedené skutečnosti.
28. Žalobce mimo jiné namítá, a namítal to již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, že měřící vozidlo mělo buď podhuštěné pneumatiky, nebo při měření nejelo rovnoběžně s osou jízdy vozidla žalobce. Z celého správního spisu, zejména z obsahu oznámení přestupku ze dne 27. 9. 2017, si však soud nemohl učinit jasno v otázce, jaký byl průběh skutkového děje od okamžiku, kdy bylo vozidlo žalobce zachyceno rychloměrem, do okamžiku, kdy byl žalobce zastaven a kontrolován policejní hlídkou. Ze správního spisu je nepochybné, že použitý rychloměr byl umístěn v policejním vozidle VW Passat v civilním provedení. Pochybnosti však má soud o tom, zda v okamžiku měření rychlosti se policejní vozidlo pohybovalo po pozemní komunikaci či zda bylo umístěno stacionárně. Z námitky žalobce, že policejní vozidlo při měření nejelo rovnoběžně s osou vozidla, přičemž tuto domněnku správní orgány obou stupňů nijak nerozporovaly, by bylo možné dovodit, že ke změření rychlosti došlo za jízdy obou vozidel. Stejnou domněnku, tedy že měřící vozidlo následně žalobce dojelo a v něm jedoucí hlídka žalobce zastavila, by bylo možné dovodit i z tvrzení žalobce, že si podhuštěné pneumatiky policejního vozidla nevšiml, a z reakce správních orgánů, že tuto námitku měl uplatnit již v okamžiku silniční kontroly.
29. Z oznámení přestupku by naproti tomu bylo možné mít za to, že policejní hlídka prováděla dohled nad bezpečností silničního provozu na 105. km silnice I. třídy č. 16 a tedy že v tomto místě bylo policejní vozidlo stacionárně umístěno. Této domněnce by odpovídal i charakter pořízené fotografie vozidla žalobce. V rozporu s tímto závěrem je však další informace uvedená v oznámení přestupku, a to, že hlídka měla vozidlo na očích

od okamžiku změření rychlosti vozidla žalobce až do jeho zastavení k silniční kontrole, k níž došlo u autobusové zastávky v obci Obrubce. Tuto okolnost však správní orgány ponechaly zahalenu pochybnostmi, ač bez jejího objasnění nebylo možné námitky žalobce vznesené v průběhu správního řízení vůbec vypořádat. Přitom je třeba rozlišovat situace, kdy dochází k měření rychlosti vozidel tak, že je rychloměr umístěn ve vozidle hlídky policie a toto vozidlo se pohybuje, anebo zda je rychlost měřena stacionárním rychloměrem umístěným v jednom bodě u okraje vozovky.

30. Při absenci relevantních informací je soud nucen přisvědčit žalobci a uzavřít, že v této části skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění a je proto dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Za nastalé procesní situace se pak soud nemůže zabývat dalšími námitkami uplatněnými v rámci tohoto žalobního bodu, neboť pochybnosti panují o samotné základní skutkové otázce, která se stala základem pro vyvození odpovědnosti žalobce za přestupek a k níž se žalobní námitky upínají.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

31. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že zjištěná vada řízení nemůže být napravena žalovaným, neboť spočívala mimo jiné v nedostatečném zjištění skutkového stavu ohledně průběhu skutkového děje změření rychlosti vozidla žalobce a jeho zastavení policejní hlídkou, tedy okolnostech, které vznikly v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, jsou naplněny důvody i pro zrušení prvostupňového rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. Správní orgán I. stupně v dalším řízení musí především objasnit, jakým způsobem proběhlo změření rychlosti vozidla žalobce, v návaznosti na toto zjištění vypořádat řádně veškeré námitky žalobce a v případě vydání nového prvostupňového rozhodnutí rovněž odůvodnit uložený správní trest v souladu se všemi relevantními hledisky stanovenými zákonem o odpovědnosti za přestupky.
33. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a podání repliky k vyjádření žalovaného), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“], tj. 9 300 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 900 Kč, celkem tedy 10 200 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 13 200 Kč (3 000 + 10 200). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci

celkem částku 13 200 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 24. března 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně